

A photograph showing the lower halves of two women on bicycles. The woman on the left is wearing a yellow dress and is on a purple bicycle. The woman on the right is wearing a pink lace dress and is on a light blue bicycle. Both bicycles have large wicker baskets filled with colorful flowers, including purple and pink flowers. The scene is set outdoors on a paved surface, likely a path or a park, with a bright, sunny atmosphere.

Kaks sõpra.
Üks tähtis otsus.
Suvi, mida nad iialgi
ei unusta.

SARAH
MACKENZIE
Sõbrad igaveseks

Originaali tiitel:
Sarah Mackenzie
Forever Friends
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, tegevuskohad ja sündmused on kas autori kujutluse viljad või väljamõeldised. Mistahes sarnasus tegelike sündmuste, kohtade ning elus või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Hachette Book Group, Inc.
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E02391121
ISBN 978-9949-82-720-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Sadie Landry viilutas peotäie maasikaid, et segada need Kreeka jogurtisse oma väikese poja jaoks, ümisedes samal ajal äraolevalt kaasa pildiraamatukuhja najale toetatud iPhone'ist kostvatele lastelauludele. Kui ta jogurtitopsilt kaane pealt tõmbas, ajas hapendatud piimatoote lõhn teda iiveldama, ja ta hüppas sellest õhku ahmides eemale. Püha jumal, kas jogurt oli halvaks läinud? Ta kontrollis aegumiskuupäeva. Sinna oli veel kaks nädalat aega.

Veider. Mis ajast oli jogurti lõhn talle nii vastikuks muutunud? Lincoln ahmis endale igal hommikul ühe jogurti sisse ja ka talle endale meeldis seda maasika-banaanismuutile lisada.

„Emme! Mul tuli piss!“ Lincoln oli hakanud lauseid moodustama mõni nädal tagasi. Poisi võluv loba oli ikka veel selline üllatus, et kulus hetk aega mõistmiseks, et nende sõnade tähendus oli küll kõike muud kui vaimustav.

Sadie heitis pilgu kõögiseinal rippuvale sildile, mis ütles: „Lõuad pidada ja edasi teenida“. Kas emmedus on ametlik diagnoos? *Hmmmm.* See tuleks lapse lõunaune ajal välja uurida. Praegu peaks ta uuesti keskenduma oma peaaegu kaheaastasele ja peaaegu mähkmevabale pojale, kes sikutas tema retuuside värvlit. Poisi pähkelpruunid silmad sarnanesid täpiplealt Ethani omadele, olles vaheldumisi rohelised, pruunid ja seejärel kuldsed.

„Emme? Kas sa kuuled mind praegu?“

Oleks tore, kui tema abikaasa oleks praegu siin, mitte kolmesaja kilomeetri kaugusel Bostonis.

Sadie viskas jogurti prügikasti, lihtsalt juhuks, kui see *oli* riknenud.

„Sul tuli piss?“

„Jah!“ Seejärel tõmbus poiss küüru ja lasi pea norgu. „Aga mitte potti.“

„Oh.“ *Pagan*. Naine püüdis saada ühendust oma sisemise Mary Poppinsiga, hoolimata närvast peavalust, mis oli teda vaevanud ärkamisest saadik. „Ee, hästi. Vigadest ju õpitaksegi.“

Poiss kirtsutas nina. „Mida sa ütlesid?“

„Ah, ei midagi.“ Nii palju kasu siis eile õhtul hilja üleval olemisest ja raamatu „Positiivne suhtlemine väikelapsega“ lugemisest. Raamatunipid, mis tundusid olevat nii praktilised eile õhtul kell pool üksteist, tundusid täna praktikas naeruväärsetena.

„Tule vaata. Tule vaata. Diitkaudu.“ Poiss sööstis köögist välja.

Sadie lükkas iPhone'i rinnahoidja vahele – jumal tänatud, et ta seda praegu kandis – ja kihutas poisile järele. *Palun mitte diivanile. Ülkskõik kuhu mujale, aga mitte diivanile*. Kuigi kahekohaline kangaga kaetud diivan sobis maja mereteemaga täiuslikult, tuli välja, et valge villane riie ei ole just eriti väikelapsesõbralik valik.

Täielik läbikukkumine emana.

Või siis maksis karma talle kätte. Lõppude lõpuks oli ju mõni minut tagasi oma endise töökoha, sisekujundusfirma Instagrami konto kerimine oma uusaastalubaduse – elada rohkem hetkes – ilmselge rikkumine. Aga pärast seda, kui ta oli märganud, et tolmurullid ei olnud esiku jalanõudekapi alust mitte ainult asustanud, vaid seal ka plahvatuslikult paljunenud, oli ta leidnud end kolamas tema asemel sisekujundusfirmasse tööle võetud naise isiklikul kontol.

Tagantjärele tarkusena oli see mitmekordne viga. Emma Finley polnud mitte lihtsalt pikajalgne blondiin, lisaks sellele oli ta endale napsanud ka ihaldatud disainiauhinna uue kuuma suširestorani

sisekujunduse eest Providence'is. Ja kas see ei olnud mitte Emma Seaporti linnamaja sepistatud kaminavõre ja taustal põleva Jo Malone'i küünlaga? Pagana pihta – kui palju firma talle küll palka maksta võis? Kui Sadie oli selles firmas töötanud, oli ta olnud õnnelik, et suutis endale lubada tillukest stuudiokorterit Lõuna-Bostonis.

Ta prunditas huuli mälestuse peale oma vanast korterist, kus olid jalgadega vann ja kriiksuvad põrandad. Isegi pärast pikka päeva oli Sadie alati lonkinud kolme kvartali kaugusele randa, et lugeda pargipingil paar peatükki mõnest raamatust.

Selles korteris oli Ethan talle abieluettepaneku teinud, naise selg vastu köögi tööpinda surutud, sellal kui mees köögivaibal põlvitas.

Sadie kortsutas kulmu.

Kui Ethan oli teda naiseks palunud kaks ja pool aastat tagasi, siis kui kaua oli ta juba töölt eemal olnud? Kaks aastat?

Jah. Peaaegu täpselt päevapealt.

Just siis hakkas tema tiss sumisema. Telefoni välja tõmmates nägi ta ekraanil Ethani nime.

„Kallis. Tere.“ Sadie tõmbas käega instinktiivselt üle oma sassis juuste. Koridoris hüppas Lincoln jalalt jalale, andes märku, et Sadie tema juurde tuleks. Kas oli mõtet mehele öelda, et tema esimesel korrusel asuvasse kabinetti võis olla voolanud pissi? Nii Lincolni soru jagu.

„Kuidas su koosolek läks?“

„Emme! Ma ütlesin, tule vaata seda tobedat pissi!“ hüüdis Lincoln. „Ma saan ikka M&M' si komme?“

Sadie oli viimased potitreninguauhinnad hommikusöögiks alla kugistanud. *Vaat kus lugu.*

„Valus teema,“ soigus Ethan. „Koosolek oli täielik läbikukkumine.“

Praegu töötas Sadie abikaasa vaheldumisi Maine'i kodukontoris ja töökoha peakorteris Bostonis. Sügis ja jõulupühad olid Ethanil hästi läinud, sest ta pidi seda maad vaid paar korda sõitma. Kahjuks tekkis koos jaanuari saabumisega suur hulk põhjuseid selleks, miks

Ethan pidi Bostonis kohapeal olema. Praegu sõitis Ethan Bostonisse iga nädal, jäädes sinna sageli mitmeks päevaks korraga. Selliste asjaoludega polnud nad kolides küll arvestanud.

„Jama lugu. Sa olid ettekande pärast nii elevil.“ Sadie ragistas ajusid, võimetu meelde tuletama, mille kallal Ethan sel kuul täpselt töötas. Ta oli tootearendaja, töötades pidevalt välja uusi tooteid tehnoloogiafirmale, tema kõik-on-võimalik-suhtumine oli põhjuseks, miks ta oli mööda ametiredelit järjest ülespoole liikunud, avaldades muljet iga taseme juhtidele.

See oli nii kuni tema praeguse ülemuseni.

„Marlow loopis mulle kaikaid kodaratesse.“

Naine kuulis mehe hääles ärritust ja kujutas selgelt ette mehe kätt, mis ilmselt läbi tema pruunide laineliste juuste libises. „Tuleb välja, et see tõbras jättis ära meie neljasilmakohtumise, et viia klient firma lennukiga Palm Beachile.“

Sadiele meenus, mis tunne on olla kihutava Gulfstreami pardal, limpsides Mimosat ja näkitsedes juustutaldriku kallal, enne kui tagasi pärisellu naasis.

„See on nõme. Aga ilmselt käitub ta niimoodi seetõttu, et tunneb end sinu andest ohustatuna.“

„Arvad nii?“ Ethani häälel ei kõlanud just eriti veendunult.

„Ma tean seda.“ Sadie kortsutas kulmu, kui Fitbiti kella vaatas. Juba veerand üksteist? Päriselt ka? Kuhu see hommik küll kadunud oli? „Vaata, asi on kas selles või on tal persevesti geenid. Ilmselt põletasid tema esivanemad nõidu või osalesid Hispaania inkvisitsioonis.“

Ethan itsitas ja Sadie naeratas telefoni poole. Ta polnud abikaasat viimasel ajal just eriti palju naerma ajanud ja nakkav naer tegi ta südame soojaks.

Kahjuks pidid nad vestlust jätkama õhtul. Sadie pidi üles otsima koha, kuhu Lincoln oli pissinud, ja viima poisi kiiresti lastearsti juurde kaheaastase tervisekontrolli, mis pidi algama viieteistkümneminuti pärast.

„Tead mis. Räägime sellest siis, kui sa kodus tagasi oled,“ ütles naine oma kõige rahustavama häälega just siis, kui Lincoln vastu tema põlvi pörkas. „Oh sa poiss! Pagan, see oli valus!“

Pojale pilku heites ahmis Sadie õhku. Kui kaua poiss tema nägemisulatusesst väljas olnud oligi? Kolm minutit? Ja selle ajaga oli Lincoln suutnud kusagilt välja kaevata tema lemmikhuulepulga ja katta oma rinna punaste triipudega. Lisaks oli ta tekitanud Jackson Pollocki tööd inspireeritud kunstiteose esiku kreemikasvalgele damasttapeedile.

Nii palju siis sellest. Sama hästi oleksid nad võinud mõnda küüni kolida.

„Lincoln, ei! See on paha! Paha, paha, paha!“ Naise siiani tagasihoidlik peavalu sai hoogu juurde. „No p-p-pagan küll!“

Viimase hetke pehmendus ei päästnud tema poega jahmunud nuuksatustest.

Ametlikult ta küll kedagi perse ei saatnud, aga lähedal oli see küll. Viimane asi, mida ta tahtis, oli mänguväljakul askeldav Lincoln, kes samal ajal vannub nagu meremees.

„Ei, ei. Ma palun vabandust. Ma ei mõelnud, et sa oled paha. Sa oled hea poiss. Kõige parem poiss üleüldse. Aga see on emme ilus sein. Joonistatakse paberile. Seinale joonistamine on paha.“

„Sade? Kas teiega on kõik korras? Kas Lincoln sai haiget?“

„Temaga on kõik hästi. Meiega on kõik hästi.“ Sadie tõmbas Lincolnni enda embusse, surudes põse vastu poisi kastanpruune kiharaid ja lastes tal maha rahuneda.

„Tore. Tore. Ma pean nüüd minema, aga tuleta meelde minu ema ütlust – neid kutsutakse kohutavateks kahesteks põhjusega, üks ole?“

Sadie püüdis naerda. See kõlas nagu eesli surmaheitlus.

„Kuule, äkki sa helistaksid mu emale? Talle kindlasti meeldiks sulle nõu anda.“

Oh, kas tõesti?

Sadie oleks pigem sööstnud oma maja eendaknast nagu kahurikuul palja tagumikuga jäisesse ookeanivette, kui arutanud kasvatus-

küsimusi ämmaga. Annette Landry oli tõepoolest kasvatanud üles kolm tervet edukat täiskasvanut ja lisaks oli ta seda nautinud. Ei, ta oli seda *armastanud*. Kodune ema olemine oli „nii suurepärase kingitus“. Midagi, mida ta „ei julgenud kunagi iseenesestmõistetavaks pidada“.

Ilmselt koristas ta potitreeningu käigus maha läinud pissi toon toonis disainerirõivastes, mis moodustasid koos pärlkõrvarõngaste ja ideaalse meigiga täiusliku koosluse.

Sadiele aga olid joogapüksid ja dressipluus eile nii mugavad tundunud, et ta oli nendes ka maganud... ja kandis ka täna samu riideid.

Kaasa arvatud aluspesu.

See oli tõsiasi, mis oleks pannud juuksed Annette'i stiilses soengus püsti tõusma.

Ja kuigi Annette käis talle närvidele, oli ta siiski üles kasvatanud tema unistuste mehe. Ja see juba oli midagi.

„Su ema tuleb homme hommikul Lincolni sünnipäevapeole. Siis saan ma ka tema nõuandeid kuulata.“ Sadie lootis, et tema hääles oli veidigi entusiasmi. „Sõida ohutult, kullake. Õhtul näeme.“

Nad lõpetasid kõne, öeldes mõlemad lõpetuseks hajameelse „ma armastan sind“.

Õnneks oli potist mööda läinud piss tulnud vanni.

Õnnetuseks oli huulepulga eemaldamine vingerdava lapse ülakehvalt võrdne päevase vastupidavustreeninguga. Tõepoolest peaks olemas olema energijook nimega Väikelaps. Viimaks tuli Sadie mõttele kallata käterätikule meigieemaldit ja hõõruda sellega Lincolni beebipehmet nahka.

Aga tapeedi osas, noh... mõtleb ta midagi välja siis, kui nad kodus tagasi on.